

gezant werd hij naar Lotharingen gezonden. Maar dit alles was slechts schijn. Want in zijn hart haatte hij allen, die met Sture sympathiseerden. Zijn vrees voor wraak dreef hem nu tot allerlei misdaden en velen werden op het schavot onthoofd of onder allerlei martelingen op andere wijze terdood gebracht. Meer en meer zette zich bij Erik de meening vast, dat er een samenzwering tegen zijn leven op touw gezet werd en dat de draden daarvan samenkwamen bij de Sture's. Vandaar dat Niels vader, Svante Sture, met verscheidene anderen gevangen genomen werd. Het proces tegen deze edelen verwekte groote ontevredenheid onder de rijks-grooten. Maar de tot waanzin groeiende achterdocht van den koning wist van geen teruggaan. Ook Niels Sture werd, bij zijn terugkomst uit Lotharingen, naar de gevangenis verwezen. En Persson stookte den koning maar op, om met de uiterste gestrengheid te handelen. We zagen, welk lot Niels Sture in de gevangenis trof.

Een oogenblik scheen het alsof Erik berouw had over zijn daad. Het ontzielde lichaam scheen hem tot inkeer te brengen. Doch dit duurde slechts kort. De waanzin greep hem aan en in dolle razernij rende hij de stad uit. Maar eerst had hij nog bevel gegeven tot den dood van vier andere gevangenen,

waaronder de oude Svante Sture en diens zoon Erik.

De koning reed als een krankzinnige door bosch en veld. Zijn vroegere leermeester en gunsteling reed hem achterna en trachtte hem tot andere gedachten te brengen, maar Erik liet hem door zijn dienaren op staanden voet dooden. Niemand mocht hem volgen. Alleen dwaalde hij rond. Tot er eindelijk bezinning scheen te komen en hij onder invloed van een meisje, Carina Mans, dat hij vroeger liefgehad had, naar zijn hoofdstad terugkeerde.

Toch hielden de uitingen van zijn wreedheid niet op. De terechtstellingen gingen steeds door en meer dan ooit beïnvloedde Göran Persson zijn vorst. Maar nu hadden de edelen er dan ook genoeg van. Onder aanvoering van 's konings broeder, Johan, stonden zij op. Persson werd gevangen genomen en na een langdurige marteling ter dood gebracht.

Erik eindigde zijn leven in de gevangenis. Nog een negental jaren had hij den tijd, om zijn misdaden te overdenken. Voor Johan bleef hij evenwel gevaarlijk. Deze had zich de kroon op het hoofd gezet en vreesde steeds, dat een deel van het volk zijn broer zou willen bevrijden. Hij besloot daarom zich van hem te ontdoen en liet hem in de gevangenis door vergif om het leven brengen.

D. L.

VROUWENBELANGEN

„Dan wordt het ook prettig.”

„IK MOET JE TOCH EENS ZEGGEN, DAT IK JE Mientje zoo'n lief kind vind,” zei de vriendin.

En de andere moeder antwoordde, een beetje vaag: „Zoo? Ja...”

Onderwijl dacht ze: „lief?” Dat is nou eigenlijk niet het woord, dat ik zelf het meest kenschetsend vind voor onze Mien. Prettig, leuk, vief, pittig, dat alles lijkt, dunkt me, beter dan „lief.”

Maar toen de vriendin verder praatte begreep ze, dat althans dezen keer „lief” niet gebruikt werd in de beteekenis van „zacht.”

„Je weet wel, dat kinderpartijtje van Greetje... Eigenlijk was Mientje er al een beetje te oud voor... Voor die anderen dan... Maar zoo prettig als zij den goeden geest in 't clubje wist te houden! Van al de spelletjes, die ik zelf zoo'n beetje had voorbereid, zei ze dadelijk: „hè ja, leuk.” En dan was ze dadelijk bereid, vol animo te beginnen.”

„Nou, dat spreekt toch vanzelf, dunkt me, als je op een partijtje ben gevraagd, en je mag spelletjes doen, dat je die dan leuk vindt.”

„Moet je niet zeggen. D'r waren er heusch wel bij, van die kleine pukken, die bij ieder voorstel d'r neus optrokken en zeiden: „bah, niks an.” Maar omdat Mientje, die grooter was, wèl wilde, deden zij per slot ook mee. En als Mientje eenmaal gezegd had: „'t is best leuk,” dan wèrd het ook prettig. „Nee, 't is heusch niet altijd een succes, zoo'n kinderpartijtje, maar van 't jaar was het dat wel.”

„Nou, hadden ze bij mij ook niet moeten wagen, te mopperen als er een pretje voor d'r is verzonnen,” zei Mientjes moeder resoluut.

De ander lachte.

„Let er maar eens op, of ik geen gelijk heb. 'k Was heusch blij, dat ik Mientje gevraagd had. Nu nog, als Greetje nergens zin in heeft, en niet aan 't spelen te krijgen is, zeg ik soms: „doe nou net als Mientje. Zeg nou niet: „het is tòch saai,” maar begin met te denken: 't is leuk. En dan wordt het ook prettig.”

„Maak als je blijft geen modelkind van Mien. Zooiets is net goed om te zorgen, dat de anderen een hekel aan d'r krijgen! Nou, ik ben er. Kom je nog eens aan...? Een kopje thee, een stukje toast... alles eenvoudig...”

144

Terwijl de vriendin verder liep dacht ze: zooals ze dat zegt... het heeft den klank van feestelijkheid in zich... En 't is ook altijd gezellig bij haar. Toch haalt ze nooit bijzonder uit, als ze visite krijgt. Ze heeft er niet den tijd en waarschijnlijk ook niet het geld voor. Maar je voelt je opgeknapt, als je bij haar geweest ben. En van mevrouw Essex, met haar dure bonbons en uitgezocht servies, kom je altijd een beetje down terug. Gek. Maar Mientje lijkt op d'r moeder, dat is vast.

Mientjes moeder intusschen observeerde de volgende dagen haar jongste ietwat nauwkeuriger. En ja, 't was waar wat Jeanne zei. Nou ja, natuurlijk, d'r haperde bij Mien ook wel eens wat. Maar meestal stak ze bij alles wat ze deed welgemoed van wal, en dan lukte het ook wel. Of 't nou sommen waren, dan wel een poppejurk op de breivlug...

't Is haar aard, peinsde ze. Maar ze begreep nu toch wel, dat die aard dan een heel gelukkig bezit beteekende, zoowel voor Mien als voor haar omgeving. En ze begreep eveneens, dat zulk een aard kon bedorven worden, of in de goede richting geleid.

Had zij, de moeder, dit laatste gedaan, al was het dan onbewust? Of — hadden tot nu toe de omstandigheden het voor haar gedaan?

Ze vroeg Mien: „Weet je nog, wie er op Greetjes partijtje waren?”

Mien moest zich even bezinnen — noemde toen namen.

„Vond je ze leuk?”

„Jawel. De meesten wel. Alleen een paar, die hadden nergens zin in en vonden eerst alles vervelend. Maar we gaven hun geen kans, ziet u, om den boel te bederven.”

„Wie waren dat?”

„Och, 'k weet het niet goed meer. 't Waren allemaal meisjes van Greetje der school, hè? Ik kende ze eigenlijk niet zoo heel goed. Maar ik geloof, dat Bertie en Nan de ergsten waren.”

De moeder wist: dat zijn kinderen, die nooit naar iets behoeven te verlangen. Ze krijgen de dingen al, nog vóór ze er om vragen. En alles mooier en duurder dan een ander. Geen wonder, dat die op alles neerzien. Nooit eens ergens recht plezier van kunnen hebben. Als je eenvoudig wordt groot gebracht, is ook een heel gewoon kinderpartijtje, zelfs met kleinere kinderen, al een fleurige verbreking van de dagelijkse gewoonten.

Dus: tòch de omstandigheden? Eenvoud, voor een deel gedwongen eenvoud, een zegen, waarvoor Mien later nog zal leeren danken?

Maar eenvoud, soberheid, maakt sommigen juist bitter. Omdat ze altijd begeeren hetzelfde te krijgen, wat anderen bezitten.

Dus toch ook: de sfeer in huis? Of misschien meer nog: de manier, waarop je de dingen bekijkt?

Ze dacht terug aan het gesprek met Greetjes moeder. Eigenlijk vond ik het heel gewoon, dat Mien is zooals ze is. Een ander moest eerst háár kijk op het kind in woorden

kleeden, voor ik een beetje bijzonder op haar lette. En toen ik dat deed, toen voelde ik me opnieuw echt dankbaar voor haar bezit. Misschien gaan we teveel aan de kleine vreugden van 't leven voorbij en hebben we tezeer oog voor de zorgen. Daardoor maken we het onszelf onnodig moeilijk. Als we maar beginnen met te geloven, dat er in iederen dag iets goeds schuilt, wel, dan wordt het misschien ook wel prettiger, dan we eerst dachten.

J. M. W.-W.

Afbeelding uit den prijscourant 1933 van
Turkenburgs Zaadhandel, Bodegraven

Indische aardbei